

KAASTUNDLIKULT ARMUNUD HALASTUS

Seni kuni püsivad omavahel lahus arusaamad, põhjendused, mõistmised -tavaliselt- tunnetest, emotsioonidest, kiindumustest ..., tegemistest, toimetustest, kohustustest...; seni kuni püsivad niiviisi, siis erinevatel bärjääriga (eraldatud) territooriumitel on kerge üritada esile kutsuda mingit tunnet, on kerge üritada põhjendada ja seletada mingit emotsiooni...; on kerge tahta konstrueerida, üles ehitada mingit emotsiooni...

Ja need dissonandid – omavahel häälest ära- ei ole meloodiad. Moodustavad hõõrdumisi, haavu, läbikukkumisi, süüd, maaniaid, vimmasid ja pika nimekirja autoagressioone.

Kõik on tänu -tõenäoliselt- sellele, et inimolend ei ole mingi ühik, mis on "dihhotomiseerunud", "triplotomiseerunud", "quatrotomiseerunud" (*kaheks-, kolmeks-, neljaks jagunenud*). Ei. Ta on üks tervik. Kuid, ilma kahtluseta, hierarhiate, võimude, ja tahte- ja käsumajanduse teostumisega -esimesed kui ka viimased- said need järk-järgult võimsateks!, ja sedamööda pandi paika koodid, normid..., mis tekitasid situatsiooni, kus inimolend õppis kiiresti orienteeruma kuidas peab riietuma, kuidas peab istuma, mis moodi tuleb käituda Pepe, Juana või Antonio juuresolekul, kuidas kuninga, kuninganna või paaži ees...

Ah, jaa! Et seda kõike esindada, etendada -ja oleme sellele lähedal-, ilmusid maskid: inimolendile lisaks nägusid enda esindamiseks.

Maskid -mis hiljem andsid koha... karakterile – esindavad mingit kehva fiktsiooni, pettekujutlust. Jah. Sest... on võimalik -ja nii ka toimub-, et vahel see mask kukub eest ära, vahel sulab üles, mask higistab, mask läheb katki... Ja -loomulikult- mis selle maski taga on? Üks nägu; mingi nägu, millel on vähe pistmist selle maskiga.

Mask on nagu suur näkku kleebitud närimiskumm; mis -kuna on külge kleebitud-, rääkimisel või millekski muuks suu liigutamisel venib ja jääb... -kui ära kuivab-, jääb kõvaks, kangeks ja jätab näkku mõlgi.

Ja niiviisi näo mõlgi ja mõlgi vahel, isikud -maskiga või maskita, närimiskummiga või ilma närimiskummita- ilmutavad järk-järgult ... või näitavad järk-järgult oma prêt-à-porter-i.

See, ilma kahtluseta -nagu me liigiseselt näeme- tekitab kerge segaduse, jah, sest tavaliselt ei ole igapäevast kokkulepet selliseks ütlemiseks:

-Millise maski sa täna paned, kallis?

-Täna ma panen Cyrano de Bergeraci oma. Või ei. Täna ma panen sir Winston Churchilli oma.

-Oh, ei. Mina Vanessa Redgrave oma.

Ei, ei ole... Seega, iga üks paneb oma... Öeldes:

-Täna ma olen testosterooniline. Panen Supermani maski, ja küll sa näed.

-Täna olen väga östrogeeniline, seega panen Lili Marleeni oma.

Mõned sobivad. Mõned tunduvad sobivat, aga mõned ei sobi kohe üldse:

"Ja see selle kodaniku pokkerimängija nägu (emotsioonitu), kust see tuleb? Ta ei oska ju mängida pokkerit!"

Ja see on tõsi. Ja loomulikult, avastatuna, pihtas-põhjas -see on ütlus laevade-pommitamise-mängust: A4, A3..., mida kõik kindlapeale teavad-.

Loomulikult, kui tuntakse end avastatuna, siis... -ai milline jama, kas pole?- võid mõelda: *"Mida minust nüüd mõeldakse, mida nüüd minu kohta öeldakse ja mis maski ma nüüd panen..."*

Loomulikult! Alati on sul ressursi öelda:

"Ei, ei, ei, ei. See ei ole nii nagu sina mõtled, see on nii nagu mina mõtlen. Minul ei ole gaasi maski, minul on... tõhk."

Ei ole teada. Ehk siis, on üks igavene tohuvapohu nägudel, meeletu, ja tohuvapohu ka kehas, sest see kohaneb maskeraadi-prillide hoiakutele.

Ah! Maskeraadi-prillid! Need ei ole mask, kuid on maskeraadi-prillid. Ei ole maskeraadi-prillid, kuid on mask. Ehk siis, maskeraadi-prillid on need, mis üritavad kõrvale põigelda silmade läbipaistvusest ja -väljendusest.

Võib-olla liigume liiga kiiresti. Peaksime palvet aeglustama, pole vaja luua mittevajalikku tohuvapohu ning hiljem öeldaks, et ei saada aru.

Aga palvest polegi vaja aru saada! Seda on vaja mõista, tunda ja elada. Kõike kolme asja üheaegselt, ühena. On üks ainus.

Mitte nii: *“Mina sain aru nii, tundsin naa, aga teen seda kolmandat”*. Ei, ei. See on üks ainus asi. Väljud, väljud pärast palvet -teoreetiliselt- ühe ideega, koos mingi projektiga, teatud sensitiivsusega, koos mingi... eh?, erinev. Ah? Sa ei saa väljuda öeldes: *“Olgu, näis. Saada mulle see lindistus, anna mulle pendrive...”*.

Ei. See on väga sexi, väga seksuaalne, väga androgüünne, aga on näha, et sinust ei ole läbi käinud mitte midagi. Ehk siis, seda peab tunda olema!...

No kui seda tunda ei ole, siis sellepärast, et enne sisenemist on ette pandud mask, ja väljudes pannakse teine. See on see, mille kohta öeldakse *“kivinäod” (tüüpiline hisp väljend: cara dura- kõva, liikumatu, emotsioonideta nägu)*. Kivinäod. Me ei saa öelda *“napp toit”*, sest pärast eilset õhtusööki ei saa keegi öelda, et õhtusöök on napp.

Kokkuvõttes! Palve Tähendus ei ürita luua mingit kliimat -mitte kliimaksit, mingit kliimat-, mis... -ja see on see, mida ta tahab öelda-, kliimat, milles..., miks ei pürita afektide, emotsioonide, külgetõmmete, sümpaatiate poole, mis ei oleks nii haprad, nii nõrgad!, nii... purunevad? Ühelt poolt.

Teiselt poolt -et jätakata kolme kategooriaga- üritab -Palve Tähendus- teavitada, et mõistmine, arusaamine, teadmine ja tarkus on toredad!, on toredad!, aga... kui neid rakendatakse mingiks ajaks palve jooksul, siis nad peaksid alluma mingile teadvuse seisundile; nad peaksid muutuma vaadete

teatud amplituudis, avaruses; nad peaksid transformeeruma kuulekas kuulamises.

Ja tegutsemine, tegutsemine... see on terve keha tegutsemine tema terviklikkuses; tuleneb struktuurist, mis kuulab, mis tunneb, mis mõtleb. See on tegutsemine..., mis ei pane keelde, mis ei tõkesta, kuid on tegutsemine.

Kindel on, et on olemas asju, mis... -või sõnu või temaatikaid-, mis kedagi hämmastavad rohkem kui teisi, mida ühed vajavad rohkem kui teised. Kuid -Palve Tähenduses- kui sa pöördud palve kutse poole, siis sellepärast..., et sa vajad seda; kui ei, siis sa poleksid pöördunud. Jah, on tõenäoline, et sind on toodud. Nagu täna: kõik on tulnud. "On rohkem inimesi kui sõjas" -see on üks levinud ütlus.

Olgu see siis sellepärast, et sind on toodud või sellepärast, et sa vajad seda..., ära ürita selle sisu "praegu" analüüsida. Ürita elada globaalselt, kõikide meeltega, tunnetega, seda mis sulle muljet avaldab. Pärast on aega... seda muljet kanalada ja analüüsida selle transtsendentsust. Aga, palvulikul hetkel, on olend armuleivataldrik, peen ja läbipaistev paber, millele... ei ole midagi kirjutatud; kus ei ole midagi ette nähtut.

Üks pilv ennustas tormi. Teine viitas: "järgnev ilm, pilvitu, selge". Ja kolmas, kaunistas. Koos oli neid taevas näha. Ja inimene kontempleris neid, samal ajal tehes oma kabalaid, et kas hakkab sadama või ei, kas see oli külmast või soojast tingitud fenomen, mis oli kondenseerunud suuremal või vähemal määral...

Üritas ära mõistatada, mis oli nende kolme -nende kolme pilve-tähendus, või siis neist iga ühe oma eraldi.

Ja arutles ja mõtles ja vaatas... Üritas ettekujutada. Ennekõike mõtles; mõtles palju.

Ja kas teate, mida tegid pilved? Pilved kulgesid üks-kõik-se-te-na. Ei pööranud vähematki tähelepanu inimesele, kes kontempleris. Enamgi veel, sel polnud mingit tähendust pilvede jaoks.

Milline pettumus!, tõepoolest? Inimene nii murelik, et teada milline oli neist igapäevaste identiteet, ja nemad, ükskõiksed nagu noored preilid, kes on üle heast ja halvast, ja kes jätaavad oma teedele armunud varemeid.

Kokkuvõtte, mida võime siit mini-jutustusest teha, on see, et pilved on halvad!, ilma aupaklikuseta!, kohatud!

Keegi, nii mures, et kas hakkab sadama, kas ei hakka sadama, kas on see mingi kaunistus, kas see ei ole mingi kaunistus... Ja nemad, võta näpust!, kulgevad... ja kas lähevad või jäävad, või sajavad või ei... Neil on ükstapuha.

Oli kord... üks maa ruum, ja sinna kuhu läks inimene, oma raske kõplaga, et teha auk ja panna sinna oma seeme.

Kompis maad ja hindas selle heaks, just nagu sel oleks vaja heakskiitu. Vaatas oma seemneid ja arvas, et need olid head, ja heitis need pinnasele, kattis need pehmelt liivaga, maaga ja kastis... ning jäi ootama.

Ja ühel päeval oli palju päikest, teisel päeval sadas palju, kolmandal päeval oli väga külm...

Saab näha! Justkui... justkui päike, vesi ei saaks aru, et inimene oli külvanud! Milline häbematus!

Kindlate päevade möödudes, see külitu ei tärganud. Inimene needis maad selle suure ükskõiksuse pärast, nii vähese tänulikkuse pärast! Ja maa kuulis seda, jah. Ja maa mõtles: *“Ja kes see on? Kas ma olen talle juhuslikult võlgu? Ta on mind tallanud, on mind kaevanud oma instrumentidega, on mind täitnud seemnetega... Kas ta on minuga arvestanud? Ja nüüd neab mind!...”*

Ja oli kord üks navigeerija, kes liikus oma purjeka ja selle purjega, ning rändas ühe kohe suunas. Tal oli kiire kohalejõudmisega. Kõik algas hästi, koos pehme briisiga, mis lükkas tema paati. Aga vähehaaval briis rauges ja sama-aegselt vee hoovused muutusid õelateks, jah, muutlikeks. Ei olnud võimalik neid kuidagi korrigeerida tüüri, rooliratta abil. Ja laev, paat liikus ühelt poolt teisele poole, ilma mingi suunata.

Inimesel oli kiire. Ta ei teadnud täpselt mida teha, ning kuna tuult oli vaevu ja voolused olid võimsad, võttis ta välja oma aerud ja hakkas aerutama.

Ei suutnud ta aerudega midagi muuta. Hoovused olid nii kapriiselt tugevad, et laev hakkas triivima ja lõpetas vaikselt ühel kummalisel kalda serval, mil ei olnud midagi pistmist selle kohaga kuhu ta minna tahtis.

Inimene sattus raevu, ägestus, needis taevaid, tuuli, vett... Lisaks andis nii mõnegi jalahoobi laevale.

Kui kõik lõppes, ilmus uuesti välja briis, hoovused rahunesid...

Justnagu midagi poleks juhtunud.

Näib nagu need kolm väikest jutukest näitavad meile, kuidas inimene tunneb end mingil ülemvõimu positsioonil!, nii jultununa!..., et ei vaatlegi võimalust tuulega rääkida, kompida hoovusi, hellitada parve, laeva puitu...

Keegi -kultuuridest, religioonidest-... "keegi" ütles inimestele, kui liigile, et kõik oli seal selleks, et teda teenida, kuid ei öelnud neile... -mitte keegi- et oli vaja rääkida teenijatega; et oli vaja luua mõningased ühel lainel olemised, unisoonid.

Seda üritasid juba šamaanid, oma riitustega, lauludega, oma tantsudega ja oma ennustustega, kuid enamikel juhtudel -enamikul enamikest- ... inimese ülemvõimuga.

"Ajaloo keskpunkt".

Ja just siinkohal, enamikel juhtudel, teenrid ei kuuletunud, nii nagu inimene seda tahtis, seega..., nagu ütles üks kuulus aukandja, kes nägi oma lahingu hiilguse, kuulsuse kadumist ühe maavärina tõttu. Ta eelistas end väljendada öeldes: *"Kui loodus avaldab vastupanu, siis võitleme tema vastu ja paneme ta meile kuuletuma!"*.

See oli märgiline ettekuulutus.

Inimene otsustas allutamise, domineerimise, kontrolli, juhtimise, manipuleerimise kasuks, ükskõik missuguse loomuliku fenomeni puhul, millesse tema oli segatud.

Ja, vähemalt väliselt, on ta seda teatud määral saavutanud. Ainult "teatud määral": sel moel mil teener, teenija, selles Universumi paigas, kus ta asetseb, -mitte oma tormaka, ägeda vägivalla tõttu!, kuid müstiliste märkide tõttu- kuuletus. Kuuletus maa, kuuletus tuul, kuuletus meri... kuuletusid, justnagu tunneksid ära, et inimene oli... tõepärane, õige element, ja kes uskus, et oli kodustanud maa, taevad, mered, jõed...; olgugi et aegajalt ei tulnud plaanid hästi välja, sest mingi määvärin, mingi vulkaan...

Aga, olgu!, kuna oli juba olemas piisavalt tähtsaid sotsiaalseid kihte, siis need katastroofid mõjutasid rohkem viletsaid, vaeseid, hädiseid.

Ja just siin, oma põllumajanduse, kalastamise, jahipidamise baasil... tundis liik ennast täielikuna, realiseerununa ja kodustajana. Ja selle tulemusena, algas teine protsess, mis oli kodustamine, kontroll ja iseenda liigi domineerimine. Ja seega võeti ette dünastiate, kordade ja võimu paika panemine... Ja ühed jäid ühte kohta, teised teise...

Lõppude lõpuks orjastati oma enda liik; erinevates maneerides, paljudes vormides.

Nii et siis orjus, paljudes vormides ja viisides -kordame-, mõned nii peened, et tunduvad rahuldust pakkuvate suhetena...

Ja hästi. Pandi paika orja suhe, mis täna -loomulikult- püsib, mis annab liigile ja igale liikmele tunde -üldiselt; on erandeid, loomulikult-..., mis annab tunde, et domineeritakse, et kontrollitakse, et teatakse.

"Ah! Aga ma juba tean teda, seda teist tunnen ka, ja tean kes need on. Ah!, ma juba tean kes nood on..."

Vaatamata sellele mõjuvõimule, oli midagi puudu. Jah. Need religioonid, need jumalad, need palved... ajasid inimese segadusse; sest nende teadmiste järgi teadis ta, et oli lõputus universumis, asi, mis ei mahtunud talle pähe. Ja sellepärast haaras enda valdusesse, vangistas ta maa ja vangistas

informatsiooni; vangistas seisukohad, vaatenurgad, vangistas elamise viisid, jne, selleks, et kõik arvaksid, et elu ongi selline: üks kestav vangistamine ja orjus. Et tähed on kaunistuseks, et kuu ilmub välja meie lõbustamiseks ja et Universum, üldiselt, oli armuand mille tõi meile Looming, kuna me oleme nii suurepärased.

Ja nähti, et see oli hea. Ja kui inimkond nägi, et see oli hea, siis jätkas niiviisi ja niiviisi jätkub (praegugi).

Ah!, seda küll!, seda küll! Kui midagi ei tule hästi välja ja ei ole mingilgi moel..., siis mõned ütlevad: *"Oh, my God!"*. ja sellega näib midagi korda saavat. Teised ütlevad: *"Ai!, Dios mio!"* (oh, sa mu jumal!). Kolmandad hakkavad palvetama, seda mida meelde tuleb: meie-isa-palvet, ave-maría-palvet, päästa meid... Neljandad ei oska palvetadagi, aga paluvad tungivalt, et lümfoblastid ei oleks nii "blastid" ja et saadaks terveks ja paranetaks..., või et ilm muutuks! Sõltub, mida sellel hetkel vaja on: *"Sest ma olen just 14. augu juures ja sajab, niiviisi ei saa ju golfi mängida!"*

Kõige selle juures on võimalik mõelda, tunda; ja – baasil, mille põhjal tegutsetakse- on võimalik märgata, et võib-olla, võib-olla, võib-olla on edasi liigutud, progresseerunud...

Ehk siis, ei ole edasi liigutud..., ei vähe ega palju. Aga orjanduslik tipp on edasi liikunud palju. Aga olendi ruumis, see kes tunneb end ühenduses, ühena Loominguga, see kes tunneb alandlikkust tema ees, see kes otsustab teha oma elust alandliku teenimise, naudingulise naeratusega, nendes tähendustes, väga vähe on edasi liigutud.

Ja on just see, mida taotleb soovitusena palve, täna.

Hüljata need kategooriate ja käskude orjastavad suhted. Avastada ennast kui midagi omanäolist, ilma mingi erilise kahtluseta, elu sees olevana, Loomingu sees olevana. Ja anda sellele Müsteeriumi kategooria. Võtta end omaks kui tervik, mitte tükeldatuna.

Seada end valmis teenima kui vitaalne, vaba, vabastav väljendus! Sest ei teenita mingit härrat või võimu või mingit... Ei! Teenitakse ühte Loomingut, kui Loodu väljendust.

Ja sinna suunab olend jõupingutuse, oma loomingilisuses, oma kiindumustes, oma kauniduses, oma kunstis.

Ja palve kutse ees, tunneks ta end meelepärast, leplikuna... teades, et sellest voolab välja tema olendi modelleerimine. Teades, et sellest tulenevad, lähtuvad tema kohalolemisele soovitud.

Et teda ei kutsuta mitte karistamise pärast; et teda ei kutsuta mingi noomituse saamise pärast; et teda ei kutsuta mingit solvangut saama. Igal juhul kutsutakse teda kestvale andestusele, mis lubab tal kukkuda ja üles tõusta üks kord ja teine kord ja kolmas kord ja neljas kord... Kui kaua?

Niiviisi on Halastus parim kingitus, mida võime vastu võtta, kui ikka ja jälle meid lubatakse lunastada.

Ja see on kingitus, mida meile katkematult pakub Looming: Kaastundlik Halastus.

Kaastundlikult armunud Halastus!... Mida, vaid ainult meelt, keha ja ägedust vaigistades, on võimalik tunda.

Ja koos sellega, jätkata meie kohalolekut... ilma kohustusliku kukkumiseta; ilma vajaduseta tagasitõrjuda...

Armunud kaastundlik Halastus...

***